

СПРАВА «СЛОБОДЯН ПРОТИ УКРАЇНИ» (CASE OF SLOBODYAN v. UKRAINE)

(заява № 2511/16)

Стислий виклад рішення від 09 грудня 2021 року

Заявника було визнано винним у порушенні правил безпеки дорожнього руху та відмові пройти медичний огляд для визначення стану алкогольного сп'яніння.

Луцький міськрайонний суд Волинської області, як суд першої інстанції тричі викликав водія пошкодженого автомобіля, з яким зіткнувся автомобіль заявника, однак він не з'являвся. Він надіслав до суду лист із повідомленням, що у зв'язку із сімейними обставинами постійно перебував за межами міста, та бажав підтримати свої показання, надані працівникам міліції.

20 травня 2015 року суд першої інстанції визнав заявника винним і позбавив його права керування транспортним засобом на два роки, посилаючись на низку доказів. Заявник оскаржив рішення в апеляційному порядку, доводячи, що суд першої інстанції не міг посилатися на пояснення водія, який не був допитаний у суді як свідок.

01 липня 2015 року Апеляційний суд Волинської області залишив попереднє рішення без змін і зазначив, що законні підстави для здійснення приводу свідка були відсутні, а тому суд першої інстанції обґрунтовано посилався на показання, отримані під час досудового розслідування.

До Європейського суду з прав людини (далі — Європейський суд) заявник скаржився на порушення пункту 1 та підпункту «d» пункту 3 статті 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) у зв'язку з неможливістю допитати водія іншого автомобіля, причетного до випадку, оскільки згідно з відповідним законодавством України суди не могли дати вказівку працівникам міліції здійснити привід свідків до суду.

Розглянувши скаргу заявника за пунктом 1 та підпункт «d» пункту 3 статті 6 Конвенції Європейський суд вказав, що основний аргумент сторони захисту заявника полягав у запереченні, що він керував автомобілем. Єдиним свідком сторони обвинувачення, який безпосередньо знав цей факт, був свідок, показання якого були вирішальними для визнання заявника винним. Тому можливість його допиту була ключовою для ефективного здійснення заявником права на захист.

Європейський суд зазначив, що законодавство України не надає національним судам, які розглядають справи про адміністративні правопорушення, такі ж інструменти для забезпечення присутності свідків (у тому числі потерпілих), зокрема повноваження дати вказівку працівникам міліції здійснити їхній привід до суду, які доступні судам у цивільному та кримінальному провадженні.

З огляду на те, що заявник не мав можливості допитати свідка обвинувачення, показання якого були вирішальними для визнання заявника винним, насамперед у зв'язку з недоліком у національній законодавчій базі, Європейський суд констатував порушення пункту 1 та підпункт «d» пункту 3 статті 6 Конвенції.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

« 1. *Оголошує* заяву прийнятною;

2. *Постановляє*, що було порушено пункт 1 і підпункт «d» пункту 3 статті 6 Конвенції;

3. *Постановляє*, що:

(a) упродовж трьох місяців держава-відповідач повинна сплатити заявнику 900 (дев'ятсот) євро та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватися, в якості відшкодування моральної шкоди; ця сума має бути конвертована в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу;

(b) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на зазначену суму нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти;

4. *Відхиляє* решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції».